

РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧИЙ

ЧАСОПИС
РІК ВИДАННЯ 2002
ЛИПЕНЬ
Число 7 (79)
КІЇВ 2008

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

Все на світі має свої початки. От тільки що не кожному з них судиться залишитися в людській пам'яті. Особливо коли йдеться про відірвані, вітром історії розвіяні по чужинах першопочатки. Такими, як здавалося ще півстоліття тому, були вчинки греків, що знайшли свою другу батьківщину на українській землі.

ВИТОКИ

Спершу були воєнні римляни, згодом турки-османи. От і довелось мешканцям чарівних островів розсипатися по світах та народах. Так у середині XVII століття з'явилися вони і в козацькому Ніжині, заснували своє православне братство. Греки обирали це місце для осідлости тому, що тут перетиналися сухопутні торгові шляхи між Москвою та Європою. Велику роль в історії братства греків відіграв його засновник священик Христофуд Дмитрій. Згодом тут жив митрополит Фідатійський та Драмський Софроній, відомий під прізвищем Македонського. Баянко 1689 року в школі грецького братства вчителював архимандрит Діонісій із Яніни, який залишив по собі унікальну бібліотеку.

Народ, який подарував людству високу єллинську культуру, виявився з часом надто безладним і нежним, нездатним захистити себе від сильніших муромців.

існує і нині, завдячує до грецького Олександрівського училища (1816 р.) чи церкви Костянтина та Олени на грецькому кладовищі, які з'явилися вже в першій чверті XIX століття, коли після чергової турецької різанини сюди перебралися такі видатні просвітителі, як Зой Каланді, Манфред та Георгій Різані, Георгій Кроміда. Про братів Анастаса, Зою та Миколаю Зою окрема розмова, оскільки вони вихідці з міста Яїна, а язям Ніжині має побратимські стосунки. І хоча після проголошення державної незалежності Греції в 1830 році братство поступово зменшувалося кількісно, його історичне значення не зменшило, не затерлися назавжди сліди грецьких храмів. З ними нещодавно розправлялися за часів воєнного атеїзму. Так, у Михайлівській церкві облаштували склад, ліесли давницю, яка була найвищою в Ніжині. Осиротіла й церква Всіх Святих, коли в 1960 році тодішній міськвиконком ліквідував грецьку громаду.

> 3

За ініціативи представників Козелецького осередку бондарівців братів Миколи та Івана Юрченків в день Святої Трійці відбулася цікава акція. Вперше за 50 років зібралися жителі колишнього сел Бондари на відкритті ювілейного пам'ятника.

В 1958 році їх було виселено із рідних осель, а на місці села створено полігон для військових тренувань. Таке саме було зроблено і з іншими ближніми до Бондарів селами – Новий Завод, Сукачі, Пута.

Нині із того чудового села не залишилося нічого, тільки зруйновані часом роки та пагорби. Навіть ставок, що колись радував людей, позаростає очеретом і води у ньому майже не залишилося. Зараз цей полігон, слава Богу, давно не використовується військовими і входить до природоохоронного фонду регіонального ландшафтного парку „Міжріччяський”. Він створений для збереження актинових ландшафтів Придніпровського Полісся, так і культурних традицій України. Така була неперодумана та бездарна політика радянських часів, коли людей було зігнано із обжитих місць та засновано на недовгий час полігон. Жителі Бондарів розказували, що нікому ця ідея не сподобалася і ніхто не збирався покидати свої домівки.

свою історію і біографію. Жили тут працюючі, талановиті, добрі люди, які на бідних піщаних землях отримували непогані врожаї. Згідно архівних даних, колгосп ім. Ворошилова, до складу якого входило і с. Отрохи, а пізніше колгосп Яковича, працювали на совість, працювали на державу.

На зібрання мешканців прибув голова Козелецької районної ради Микола Шапка, інші поважні гості. Офіційну частину відкрив ініціатор цієї акції Микола Юрченко, який привітав всіх земляків та гостей, розповів про те, що буде відбуватися і надав слово Миколі Шапці.

Та в 1958 році село Бондари, яке нараховувало 542 дворі, перестало існувати, а жителі його були вивезені в різні куточки країни. Багато залишилось у нашому та сусідніх районах в селах Отрохи, Євмінці, Морівське, Рудія, Олександрівка, Любичівщина, Копани, Данивка, Козари, місто Остер, селище Козелець та інших населених пунктах, які за цей період для всіх нас стали рідними. Але частинка душі кожного бондаря залишилась у цьому селі. Так само, як і по весні лелеки летять на обжиті місця, так і багато бондарівців хоч на хвилинку прагнуть відвідати місце, де було їх село. Пам'ятаймо наших предків, яких вже немає з нами.

Писемно відзначити, - сказав голова, - що, не дивлячись на те, що села Бондари немає вже 50 років, ви не забули про свою малу батьківщину, про свій рідний край, в якому жили, творили добро, де поховані ваші предки, де народилися ви самі. Ваше село, як і кожний уродженець, має

Даві виступили відомі бондарівці Сергій Крупка, Іван Юрченко, старожили села Антон Крупка і Григорій Карпенко та запрошені гості.

Від Чернігівського земляцтва виступили заступник голови Козелецького осередку Любов Лук'яненко та Володимир Гузіл.

На цьому дійстві були присутні і представники Козелецького осередку Володимир Лазаренко, Ольга Божок, Невіла Щербина, Володимир Костенко.

Після урочистих виступів священик Української Православної церкви села Морівськ отець Володимир освятив ювілейну стелу пам'яті та провів панакхиду.

Леонід РУСИЧ

У ЛИПНІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ:

ЯКУШКО Вадам Петрович – 75-ліття. Народився 10 липня 1933 року в місті Бобринця. Протягом 35 років працював на різних посадах в Верховній Раді України та Київському міськвиконкомі. Був головою Ради по кіно Укрпрофради. Обирався п'ять разів депутатом Київської міської ради.

Державний пенсіонер. За фахом юрист, Учасник Великої Вітчизняної війни. Інквалід І групи. **СВЯТОВЕЦЬ Віталій Федорович – 75-ліття.** Народився 13 липня 1933 року в селі Венрик Бобринського району. Працює доцентом кафедри літератури та журналістики в Національному університеті ім. Тараса Шевченка.

Кандидат філологічних наук. Член Національної Спілки письменників України, член Національної Спілки журналістів України.

Лауреат премії Юрія Шкрупелюка, заступник головного редактора дитячого журналу «Дівночок».

Автор понад 300 наукових праць. Серед них монографії, навчальні посібники, брошури, статті. Автор ряду збірок оповідань та оповідок «Алгоритм виховання», «Як Бог добрав пару», «Зоря над Вифлесом», збірок повістей, оповідань та казок для дітей «Стежка, якою ходять гриби», «Якби дерева говорили», «На білому острові», «Ковчак із золотим оком» та інші.

ДИННИК Людмила Олександрівна – 70-річчя. Народилася 28 липня 1938 року в с.м. Варва. Пенсіонерка.

ДРОБ'ЯЗКО Володимир Степанович – 70-річчя. Народився 3 липня 1938 року в селі Заньки Ніжинського району. Обіймав посаду голови Державного агентства з авторських і суміжних прав. Нині хоч і на пенсії, але працює завідуючим відділом авторського права Науково-дослідного інституту інтелектуальної власності.

Кандидат філологічних наук.

Один з ініціаторів створення товариства «Чернігівське земляцтво» в м. Києві.

КОВАЛЕНКО Володимир Васильович – 65-річчя. Народився 22 липня 1943 року в селі Тамаринка Ріпкинського району. З 1981-го по 1993 р. обирався головою Київського міського профспілкового працівника будівництва і промисловості будівельних матеріалів, секретарем та заступником голови Київської міської ради профспілок, секретарем Федерації незалежних профспілок України. Потім обіймав посаду начальника Управління сировани Державної податкової адміністрації України. З 2003 р. працює начальником управління з соціальних питань компанії «Укртрансгаз».

Державний радник податкової служби 3-го рангу. Почесний працівник Державної податкової Служби України. Нагороджений Відзнакою Президента України, орденами «За заслуги» III ступеня, «Знак Пошани», Грамотою Президії Верховної Ради УРСР, подяками Кабінету Міністрів України та Київського міського голови, Почесною Грамотою Верховної Ради України, Хрестом Пошани «Закон, честь, мужність».

Керівник Ріпкинського регіонального відділення товариства «Чернігівське земляцтво» в м. Києві.

ПЕРЕБІННОС Євгеній Вікторович – 65-річчя. Народився 22 липня 1943 року в с.м. Любеч Ріпкинського району. Художній керівник МП «Маленький гумористичний театр». Продюсер народних артистів України Володимира Данильця та Володимира Мойсєєнка. Художній керівник Міжнародного фестивалю гумору та естрадного мистецтва в Ялті.

Член Спілки театральних діячів України. Заслужений діяч мистецтва України.

КИРИК Марія Михайлівна – 60-річчя. Народилася 1 липня 1948 року в селі Коробки Ріпкинського району. Працювала в Міністерстві промислового будівництва та на поліграфічному комбінаті «Молодь». Нині – домогосподарка. Проводить активну громадську роботу в художній самодіяльності при Раді ветеранів війни Оболонського району. Ведуча та солістка фольклорно-етнографічного гурту «Століття», яким керує наш земляк Анатолій Стратілат.

МОЙСЄЄНКО Анатолій Кирилович – 60-річчя. Народився 9 липня 1948 року в селі Бурімка Городицького району. Професор, завідувач кафедри сучасної української мови Інституту українознавства Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Доктор філологічних наук, член Національної спілки письменників України, поет. Автор багатьох поетичних збірок та наукових книжок.

КОЛЕЧКО Петро Якович – 60-річчя. Народився 12 липня 1948 року в Києві (дружина Софія Миколаївна родом з села Нова Басань Бобринського району). Пенсіонер.

ШНУЧУК Петро Григорович – 60-річчя. Народився 12 липня 1948 року в с.м. Новий Биків Бобринського району. Працював головним спеціалістом відділу кадрів акціонерної холдингової компанії «Укрнафтопродукт». Нині – начальник циндальної обороти комунального підприємства «Київсветло».

Капітан у відставці. За фахом будівельник. Військовий пенсіонер.

ОСАДЧІЙ Леонід Васильович – 60-річчя. Народився 20 липня 1948 року в селі Олександрівка Семенівського району. Голова правління «Сантехмонтажкурмонтажспецбул». Президент фірми ЗАО «Сантехмонтаж».

ГЕРАЩЕНКО Володимир Миколайович – 60-річчя. Народився 21 липня 1948 року в селі Росавка Київська області (проживав у Чернігові). Випродював 1987-1994 рр. керував областною конторою Промбанку в м. Чернігові. Нині директор приватного науково-виробничого підприємства «Юпітер», що займається виготовленням та розповсюдженням серед населення біологічно-активних добавок для відновлення та зміцнення здоров'я і приладів для захисту виробництва негативних електромагнітних хвиль.

Заслужений економіст України.

МАЦАРСЬКИЙ Віктор Володимирович – 60-річчя. Народився 25 липня 1948 року в селі Волепачі Коzeцького району. Працював консультантом народного депутата Верховної Ради України. Пенсіонер.

СВІГА Віктор Миколайович – 60-річчя. Народився 25 липня 1948 року в селі Ярославка Бобринського району. Працює заступником головного лікаря в центральній санепідемстанції Міністерства охорони здоров'я України. Позатитанний фахівець МОЗ з дезінфекційної справи. Займається впровадженням заходів з реалізації україно-американської Угоди по біологічній безпеці в Україні. Координує діяльність з питань особливо небезпечних інфекційних хвороб, як туберкульоз та СНІД.

Член Асоціації епідеміологів, мікробіологів та паразитологів.

ЛАГОДА Тетяна Миколаївна – 60-річчя. Народилася 27 липня 1948 року в селі Дегтярівка Новгород-Сіверського району. Працювала в системі торгівлі. Нині – на пенсії.

ГЛАДЧЕНКО Зінаїда Борисівна – 55-річчя. Народилася 5 липня 1953 року в селі Рейментарика Корюківського району. Молодший медичний працівник дитячої поліклініки № 1.

КОРКУШКО (ГЕВЕДЗЕ) Тамара Віталіївна – 55-річчя. Народилася 9 липня 1953 року в селі Дрохлиця Куликівського району. Працювала адміністратором гуртожитку готельного типу Української Академії державного управління при Президентові України.

КОВАЛІВСЬКА Валентина Олександрівна – 55-річчя. Народилася 27 липня 1953 року в селі Пляска Борзнянського району. Відповідає за секретар Броварської міськрайонної газети «Нове життя».

*Дорогі земляки!
Рада товариства «Чернігівське земляцтво» сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім нев'яучого здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомого добротворства в ім'я рідної землі.*

ЦІКАВА АКЦІЯ

Чернігівське земляцтво завжди проводить багато різноманітних акцій. Однією із таких стала екскурсія керівників регіональних відділень земляцтва до історико-меморіального музею Михайла Грушевського. Адреса Паньківська, 9 була добре відома в Києві ще з початку ХХ ст. Саме там у 1908 році родина Грушевських придбала садибу з триповерховим будинком, який став важливим осередком національно-культурного життя України. Тут було помешкання Михайла Грушевського – родоначальника українського національного відродження, великого історика і громадянина. Ідея відвідання цього музею належить новому члену Ради земляцтва Ірині Матіш. Похід у музей видатного українця сподобався їй, хто прибув на екскурсію. А разом із головою земляцтва Віктором Ткаченком мала можливість поринути у світ першого українського президента мало не вся поважна Рада. Екскурсанти відкрили цікаві факти із життя відомого історика, мали можливість побачити його раритетні особисті речі та велику кількість фотографій тощо. Після екскурсії Ірина Матіш передала працівникам музею архівні матеріали про Михайла Грушевського, привезені із Канади.

Леонід КОВАЛЕНКО

ТРОЇЦЬКИЙ ЯРМАРОК У МЕНІ

Ось уже кілька років у Мені проводиться на свято Троїці районний ярмарок за участю сільських фольклорних колективів. Цього року теж було вельюдно й весело. Тут можна було придбати найрізноманітніші продукти й вироби підприємств та художніх майстрів району: продукти сільсько-господарського виробництва та некарів, розкішні меблі, посуд, одяг, предмети домашнього побуту, художні вироби з дерева, вишивка, жіночі прикраси. Смажилися шашлики й проводилися різноманітні забави. Кожне село мало свою окрему ятку, біля яких лунали українські народні пісні й музика фольклорних колективів, вихрилися іскромні танці.

На свято прибули й гості з Києва – делегация представників Менського відділення Чернігівського земляцтва: М. М. Беріза, Н. О. Данилєвська, О. П. Довгий, М. І. Довга, І. М. Корбач, Олена Торопова, М. М. Ткач, а також лірик і майстер гри на різних музичних інструментах Олексій Кабанов та журналістка Ірина Андрійчук. Гості подарували для районної бібліотеки кілька десятків власних та інших книжкових видань, роздарували присутнім на святі більше їта примірників часопису «Отчий поріг».

Свято урочисто відкрив голова Менського районної адміністрації С. Г. Костючок. Зі словами привітання до менян від земляків з Києва виступили О. П. Довгий та М. М. Ткач. Лірик Олексій Кабанов виконав для присутніх на французькій лірі український народний танок «Гайдук» та ще кілька народних мелодій. А студентка Київського Державного інституту декоративно-прикладного мистецтва Олена Торопова, що родом з Макошиного, заспівала для своїх земляків три українських народних пісень в оригінальному виконанні. Характерно, що вона виступила в стилізованому костюмі власного художнього дизайну та пошиття.

Транспорт для поїздки земляків на свято організував О. О. Калинський.

Наш кор.

Таким досить нерівним було маццле ересів у Ніжній. Ний іхня громада налічує якихось шість десятків патріотів, які не розчинилися зовсім у іномовному середовищі, а утворили сучасне товариство імені братів Зосимів.

ВИТОКИ

Як на мене, воно просто приречене на подальший розвиток, тим більше що до цього процесу відродження підключаються не лише державні органи, а й дієві ситуації, яким не байдуже ні давня історія єдиного народу, ні майбутні історії.

Замість відомий бізнесмен, генеральний директор лабораторій спеціальних інструментів Василь Сидоров та його колеги створили центр міжнародного співробітництва – а з чого починали, як це з греків? І розпочався кропити підготовка до його відкриття. Під майбутній центр було пока не віддано чудово облаштований три світлі кімнати, які відразу ж прикрасили грецькі експозиції. Нарешті все було готове до зустрічі з чималою делегацією з грецького міста Яніна.

Та не мій Василь Іванович не надати цьому справді історичному факту особливого урочистого тону. І ось до древнього Ніжніна прибувають архієпископ, ректор духовної академії, настоятель Михайлівського Золотоверхого собору Дмитрій, а з ним єпископ Дрогобицько-Самбірський Матвій та двоїно призначений єпископ Ішанський і Чернігівський Іларіон. Дві греки перебували в дорозі з Києва, в чудовій церкві Всіх Святих розпочали архієрейські літургії. Такий високий рівень сколихнула ніжнінську релігійну громаду, хоча вона до цього рококлета на два патріархати, як і вся наша Україна. Звучала канонічна служба, чудово співала ніжнінський хор, якому може показати будь-який сполучний храм, бо в ньому співать високоталановиті митці з місцевого університету. Високоталановиті гості зверталися до прихожан із проповідями. І ось його високоталановитість Дмитрій мусить порушити релігійний канон, бо на це з вагомою причиною: він оголошує Указ святишого Патріарха Київського і всієї України-Руси Філарета, яким нагороджується відома ніжнінці за особливий внесок у розвиток духовного життя. Під величанням хору одразу Георгій Переможко отримуват. Василь Сидоров та директор державного підприємства Міністерства оборони України Юрій Рымар, а ректор Ніжнінського державного університету ім. М.Гоголя Олександр Бойко – орден Кирила і Мефодія.

Не встигли замкнути величаний хоростінь, як до церкви заходять дошесті стомлена мандрівкою група грецьких гостей. Вони відразу ж вливаються в урочистість. Треба було бачити, як замилювали іерей отримав від далекого краю єрбий хрест та чашу – він приніс від вандаків братів Зосимів. Топорилися про нерозривність православного єднства, про потребу зміцнювати дружбу народів.

Навіть після хресного ходу, коли освічений крапли води різно окроплений світлий ритуал завершує, у Ніжній така висока першою особи – люди не розлучилися, жваво обговорюючи подію.

А тим часом свещенники разом із

греками вандалися до мого братів Анастаса та Миколи Зосимів, а гості збиралися і на зустріч із керівництвом міста на чолі з його мером Михайлом Приходьком, де обидві сторони поінформували про сучасне життя міст-побратимів.

Нарешті центром подій став науково-інформаційний центр «Квєста», віднедавна добре відомий і нашим столичним землякам, дитине В.Сидорова та його дружній команді. В ті хвилини найбільше клопотів давало дві племі митців, дієвця Сергія Родина, якому до всього було і до. А вже практичного досвіду проведення подібних акцій міжнародного рівня бракувало, незважаючи навіть на те, що свого часу він був одним із золотих районних акадмі, та й із природою має виражений лідерський характер. Але ж сиробув врахувати всі найменші деталі, коли за доброго півдня, яке нагромадилося стільки праць, коли емоції гостей та господарів, як змонігся, зашкалювали.

Та знайшлася й червона стрічка, яку було перерізано при вході в центр, і кропило в руці архієпископа Дмитрія не забарилося освітлити світле приміщення, котре нагадувало куточок солянної Єлзяди, з якої понад тисячу років тому у слов'янські наші краї прийшло світло православія. І треба було бачити, з яким захопленням оглядалися окремий греки. Мабуть, не сподівалися вони побачити щось подібне в Ніжній, внаслідок багатьох промаїнувань до часу розвитку тут грецького братства, та й як інші надто прагматичний, не до спомини.

Так, початок діяльності громадського центру міжнародних співробітництва розпочався грецькою сторінкою. Народився він не в результаті міждержавних дипломатичних погоджень, а як природна потреба країнних громадян до співкування з іншими народами, аби не розривалися давні історичні зв'язки духовного плану.

Саме на цьому наголосив у своєму слові під час дружньої вечері поважний київський гість архієпископ Дмитрій: Ми з греками маємо давню спільну історію. Колиє українців привертати до людів грецького закону, коли ми ще не мали своєї державності, тим більше маємо співкуватися ними, у часи поївнї, освітнені Богом.

І це справді так. Варто згадати бо-

дай факт, коли Київський Великий князь Володимир, вивірив серед багатьох релігій християнство, поклавши на Київську Русь первосвященників з Греції, хоча їх знали ще в часи князівни Асколди та Діра, а це було на якихось сто-тридцять років раніше. Неодвінна роль у піднесенні духовності в Україні належить ніжнінським грекам. І нехай прості обителі згадують лише про те, що давні витівки з Єлзяди подарували нам таку культуру, як отримати (а це можна узяти в наші стіни без змагань міжніжнінських оєрків), але і три церкви, і інші архітектурні споруди в місті над Остром нагадують сучасникам про час міцного побратимства двох тинних сільнінних сусідів народів. Навіть у великих трагедіях маємо ми спільність, отож треба мати її і в власному майбутньому.

Про це говорив і керівник делегації аступник мера Яніни Арістаніс Паннондає, який висловив сподівання, що грецьке товариство в Ніжній залишиться оєршим духовного єднання двох наших народів, і в цьому йому допоможе щодня відкритий центр.

Про це мовив і гостинний господар та творець унікального громадського центру міжнародних зв'язків Василь Сидоров, який підкреслив, що народився він не за чинком, а за ініціативою з органічності потреби його талановитого колективу, що прагне захищати по собі світлий слід у правлімо Ніжній. Як зробив це свого часу брати Бебуродіє, подарувавши місту (Імпіноні інших наук, як приблизно в ті часи зробили брати Зосими своїми духовними спадкоємцями. А во Ніжні здавна був придуком арастваників багатьох народів, у відкритому центрі знайдеміся мієде для кожного з них. У всякому разі наступною акцією буде відкриття куточка польської громади.

Коліє наші видатний земляк Павло Тичина напівсав: «Я володію аркодушим перевисанням до народів». Так, українці не діє самі тягтися до інших народів, а й відкривали їм і нові, і дивні світліни. Гадаю, що й інші покоління двох наших народів будуть плекати золоте древо друби, плодами якого має жити наше світ.

Насамкінець хочеться підкреслити, що на відкритті центру та й під час інших акцій прозвучало не одне добре слово на адресу нашого столичного землянина, активним членом якого є Василь Сидоров та Сергій Родін. Зокрема, архієпископ Дмитрій пригадав свою участь у відкритті Покровської церкви в Ніжній, коли Іван Ілліч та Віктор Ткаченко подарували прихожанам чудову люстру. Що ж, ніяк, коли наша громадська організація хотується набути статусу міжнародного, такі центри, як щодня відкритий в Ніжній, будуть слугувати розширенню наших контактів із многотисямі світом.

Леонід ГОРЛАЧ

Фото Володимира СВЯТЕЛИКА

Із Земляцьких орбіт

ДРУЖНІЙ ВІЗИТ НА ЛУГАНЩИНУ

Луганське земляцтво, як ініціативний координатор Ради земляців, провело для керівників земляцтва області України поїздку до свого краю.

Зібрався майже всі керівники чи заступники, а також представники Кабінету Міністрів України та Київської міської держадміністрації. Чернігівське земляцтво у поїзді представляв заступник голови Ради Володимир Пушкарьов. Окрім цього, поїздка була приурочена 70-річчю утворення Луганської області. У Луганську гостей зустріли голова міської адміністрації Олександр Антипов, заступник голови обласної ради Євген Харін, президент міжнародної громадської організації «Луганське земляцтво», народний депутат України Олександр Єфремов та інші.

Протягом трьох днів організатори провели ділову та культурну програму. Гостей оікав перший віде-президент Луганського земляцтва Михайло Галіч. Першого дня вони побували в с.м. Меловє, ознайомилися з державним кордоном України та Російської Федерації, побували біля меморіального комплексу «Україна – визвольникам». Далі гості переїхали до с.м. Біліводськ, де взяли участь у відкритті пам'ятного знаку померлим від голоду 1933 року, стали глядачами кітних переговорів Луганського обласного козацького кітного театру та відвідали Стрільський степ Юнацького дослідного лісництва.

Другий день перебування на Луганщині розпочався із відвідування Луганського апаремонтного заводу, де учасники дієвця мали можливість оглянути унікальний Музей авіаційної техніки просто неба та ознайомитися із рядом цікавих літальних апаратів, побачити історію їх становлення та розвитку. Після цього гостей перевезли в відомий Краснодон, де вони оглянули музей «Молода гвардія», пам'ятники «Квіття», «Непокірні». Окрім цього, поважним гостям зробили екскурсію на шахту «Самсонівська – Західна». У всіх було бажання спуститися до шахти, але, на жаль, така процедура нині заборонена. Після ділової програми всіх було запрошено до Українського академічного музично-драматичного театру на перегляд спектаклю «Ніч на Івана Купала» та зустріч з народним артистом України М. Голубовичем.

Останній день перебування почесної делегації завершився відвідуванням відомого своєю історією підприємства ОАТ «ХК Луганськстепловоз» та оглядовою екскурсією по Луганську. Глядачі побували у музеях В. І. Дала, історії і культури м. Луганська та відвідали пам'ятний знак Луганській Божій Матері, Свято-Володимирській кафедральній собор, парк «Університетський», пам'ятник Тарасу Шевченку, де поборали катні.

Всюди гостей тепло вітали та радо зустрічали. Всім керівникам земляцтва сподобався дружній прийом луганців. Зокрема, щодо свого прийому земляцтва вони вказували, що багато чого вони вчилися в чернігівчан. Як завжди, особливою увагою відзначилися поважні лідери земляцького руху Андрій Снігач, Микола Відзля, Валерій Фень, Володимир Романюк, Михайло Кашдун та інші.

Володимир ПУШКАРЬОВ
заступник голови Чернігівського земляцтва

ПРОВІНЦІЯ — ЦЕ ЛЮДИ

Можна жити в столиці і бути глибоким провінціалом, а можна жити в глухому закутці землі й почуватися на рівні епохи, у якій живеш. Усе залежить від самої людини, котра уміє бачити, як казав наш великий земляк Олександр Довженко, і в брудній калюжі зорі.

І КОЧ Україна — а передусім її село — переживає не найкращі часи, все ж для тих, хто прагне їй добра, не сквітати, не опускати руки, виростає перед очима якась хоча б контурна перспектива. І тоді навіть короткочасні візити земляків, які волею долі перебралися в громохкі міста, приносять насолоду спілкування не лише із власним минулим, а й з проблесками майбутнього.

До того ж, цей візит вихідців із Семенівщини під проводом енергійного керівника земляцького відділення Олександра Нарасвського був не екскурсійним, а діловим — знаючи потреби сучасної глибинки, він із колегами підготував досить вагомі подарунки: комп'ютерну техніку, яку передав Олександр Третяк, кошти району переказали Олександр Повіт і Анатолій Тимошенко, бібліотеку, інші потрібні дитячі речі. Що ж, коли державні не мають можливості через безконечні чвари та змагання за булавні різного гатунку допомогти селу, це роблять небайдужі земляки.

Про це говоривши впродовж тривалого мандриків, бо Семенівка лежить аж на самій межі Чернігівщини, за нею вже простягаються землі Росії та Білорусі. Як мовилося й про рідні поля з зеленими перелесками, що кружелять обабіч асфальтової траси. І коли нарешті прапоруч кириє вітальний щит району, серце в кожного застукало частіше.

Програма дводенного перебування земляцької делегації — а в ній були Тамара і Олександр Максименки, брати Анатолій і Віктор Шморгуни, Анатолій Бондаренко, Сергій Панкрат'єв та інші — була насичена такою кількістю подій, що й невідомо комусь треба було напружитися. Все почалося з традиційних хліба-солі при в'їзді до міста. А там, десь відчувши тверді землі, гості занурилися в уже усталений сценарій. Хіба що покладання квітів почалося не з навідини недавнього «вождя міжнародного пролетаріату», а з поклону великому Тарасу Шевченку. Затим квіти лягли до воїнського меморіалу, інших знаків доблесті земляків. І доки містечко — звичайні польські хати із сірими зрубаними та показніші муровані стіни — жило своїм буденним життям, актив району зібрався в модерну приміщенні держадміністрації. Природно, місця в президії займали лідери Семенівщини, а серед них і О. Нарасвський. І природним був ввід у життя району голови райдержадміністрації Ярослава Майданського.

Перед тим, як розповісти про життя району, хотів би відзначити, що ми з великим задоволенням зустрічаємося з нашими столичними земляками як тут, так і на різних зібраннях у Києві. Ми одна сім'я, і це дуже важливо. Ми відячні за допомогу, яку отримуємо від вас. І хоч наші землі бідні, але живуть на них чудові люди, які вирощують хліб і льон, займаються переробкою лісу, дають народові молоко і м'ясо. Словом, живемо, як і всі інші люди нашої сторони, не думаючи про те, що чимось обділені в житті. Маємо школи й лікарні, музеї і чарівні заповідні куточки, клуби й бібліотеки, які проте вимагають постійної підтримки. Хочемо, щоб вам не бу-

до соромно за малу батьківщину, щоб вона не почувалася глухою провінцією.

— Мені приємно, що уже якось десять років тому, коли земляцтво в Києві тільки народжувалося, — сказав голова райради Віктор Семенов, — я теж мав причетність до цього руху. Нині перші ростки вже стали потужними і дають свої результати. Були часи, коли деякі гарячі голови навіть пробували заборонити зустрічатися нам із своїми столичними земляками. На щастя, вони безслідно минули, і ми маємо добрі плоди нашої співпраці. Може, варто б навіть створити якийсь місцевий орган, який би займався конкретною співпрацею із земляцтвом. Думаю, мене підтримають наші активісти, депутати, які збиралися в цьому залі.

Міського голову Олександра Бичкова добре знають далеко за межами Семенівки. Колишній педагог і постійний дослідник історії рідного краю, він, здається, знає кожен камінець підвалів літньої Семенівки. І розмови про неї стисла, не міняючи основних історичних подій, яких було чимало на віку — від першого публічного оприлюднення акту намір переїзти на бік Караї XII до лонни непрошеного нашим північними сусідами Івана Маєвця, революційних земляків початку XX століття до славних воїнів-семенівців часів Великої Вітчизняної.

Всі це рідна історія, яку ніхто не вправі перекреслити чи переліцювати. Як і про сучасний стан міста, котре змушене виживати без великих підприємств і все-таки проводить водогаз, газ, асфальтує вулиці.

— Те, що ми зробили для своєї малої батьківщини, — сказав О. Нарасвський, — не можна порівняти з здобутками деяких інших районних земляцьких відділень, у яких чимало заможких людей. Але ми теж прагнемо зробити все можливе, аби допомогти семенівцям. Бо вони наші найрідніші, як і та земля, що колись вигоїдала нас і випустила у світ широкий, аби ми все-таки поверталися сюди знову й знову...

Затим почалося справжнє випробування на витривалість, бо

господарі заповняли похвалитися всім найкращим. Адже не так часто у віддалений район приїдуть поважні гості, хоча за природним потенціалом сюди можна було б позити туристів із усіх континентів. Сучасна гімназія і середня школа № 3, архітектурі якої може позаридити будь-який багатолюдний райцентр, пасивний різноманітними експонатами краєзнавчий музей і районна лікарня, при якій існує будинок для престарілих. І посмічці літнім бабусі в коридорі співають собі старовинні українські пісні, і запрошують нас не минати їхні останні земні пристанище, яке більшість із них не мали навіть удома. А там ознайомлення з виробництвом у лісовому господарстві, поїздка на прикордонну заставу в Миколаївку. Без проблем не живе ніхто. Скажімо, лісників мріють про налагодження використання опилок, які можна було б перетворити на паливо, як це роблять у сусідній Білорусі. Але для цього потрібний державний підхід до справи чи ініціатива приватних інвесторів. На жаль, усі пропозиції лісників не знаходять підтримки.

А що можуть земляки, коли вони шанують малу батьківщину, гості побачили другого дня, коли побували на батьківщині колишнього Президента України Леоніда Кучми. І Костюбороне, і Чайкине, і Соколівка нагадують чудесні островці серед безмежного захляння: ухоржені землі, асфальтовані дороги, газ і вода в кожній сучасній хаті, казкова школа із плазмовим басейном. Отак би скрізь по Україні! Тоді б не печалали сір покинуті хати, яких усе більше в глухих селах, напівпорожні школи і клуби. Та це поки що, на жаль, тільки мрії, не кожен день наша земля народжує президентів із їх можливостями.

Але, познайомившись із молоддю командою керівників Семенівщини, почувши в їхніх словах віру в майбутнє, починає вірити, що всенародною толокою земляцькою ми все-таки колись вирешимо з ниминшого соціального тупика. Для цього потрібна лише консолідація зусиль, а не демагогічні гасла різноманітних політиків, здатні прикрити хіба що дірки у власній совісті.

Леонід ГОРЛАЧ

Фото Леоніда РУСНА

ЧЕРНІГІВЕЦЬ СТАВ БІЛОРУСЬКИМ ЄПИСКОПОМ

11 травня ієрархами Української автокефальної православної церкви у США архієпископом Олександром та єпископом Макарієм за участю єпископа Паїсія УПЦ Київського патріархату у кафедральному соборі св. Кирила Туровського БАЦ у Нью-Йорку було висвячено на єпископа Новоградського та Північноамериканського Білоруської автокефальної православної церкви архімандрита Святослава (Логіна), тепер єпископа Саятослава.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Серед чималої кількості періодичних видань Чернігівщини газета «Сіверщина» займає особливе місце як за тематичною направленістю, так і за вірністю добрим традиціям вітчизняної журналістики. Розпочавши свій літопис у 1993 році, видання, дякуючи колективу, постійно залишається проукраїнським, не піддаючись жодним політичним буревіям. Отже, ми, враховуючи духовну спорідненість із колегами, подаємо добірку матеріалів, характерних для «Сіверщини».

Пріємно відзначити, що список В'ячеслава Тісенюк пов'язаний з Чернігівщиною: тут він народився, працював інженером, мешкає його родина. Чернігівцем він відомий насамперед як людина, що відновила храм св. мчч. князя Михаїла та боярина Федора. Довідка «Сіверщини». Єпископ Новоградський та Північноамериканський Святослав (у миру В'ячеслав Логін), адміністратор БАЦ, народився 26 листопада

1964 року у Чернігові у сім'ї інженерів. У 1986 р. закінчив Київський політехнічний інститут, працював інженером. У 1994 – 1999 рр. навчався в Київській духовній семінарії (УПЦ КП). Допомогає становленню УПЦ КП у Чернігові, зокрема відкрив храм св. мчч. князя Михаїла та боярина Федора, у 1999 – 2000 рр. навчався на теологічному факультеті Манітобського університету. 27 серпня 2000 р. рукопокладений у сан диякона, а 17 грудня 2000 р. – у сан священника БАЦ. З 2007 р. – настоятель парафії св. Кирила Туровського у Торонто. У лютому 2008 р. прийняв монашій постриг з іменем Святослав у монастирі Св. Чотирьох Євангелістів (УАПЦ у США) у м. Х'юстон (штат Техас). 24 лютого 2008 р. введений у сан архімандрита.

Олександр ЯСЕНЧУК

СОФІЯ - НАЙКРАЩА

Софія, гімназистка Софії Залозна стала лауреатом Міжнародного конкурсу з українознавства, організованого НДІ українознавства.

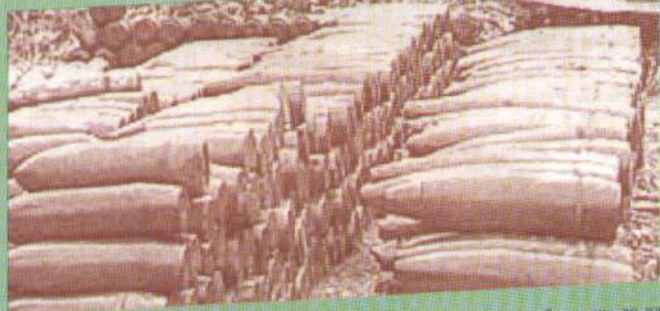
— Проходить цей престижний конкурс наприкінці березня у Києві, - розповідає вчителька Марія Огієнко. — Під час першого етапу конкурсу учні 8 – 11 класів з усіх областей, Криму, Придністров'я, Москви, Канади, США, Австралії надсилали науково-дослідні роботи з українознавства. Загалом було розглянуто більше 400 робіт. — Із цих робіт вибрали 130 авторів, яких було запрошено на заключний етап, де ми виконували письмову роботу і брали участь в Інтернет-олімпіаді, — каже лауреатка конкурсу Софія Залозна. — Я разом з Марією Андрійовою захищала роботу на тему: «Визволення Чернігівщини». 5 хвилин доповіді, а тоді — запитання членів журі. У результаті Софія посіла друге місце у цьому конкурсі, а також привезла з Києва диплом за перше місце в Інтернет-олімпіаді з українознавства.

Петро АНТОНЕНКО

КОЛИ БАХАННЕ ІЧНЯ?

Стаття в «Сіверщині» щодо стану безпеки території військової частини А 1479, розташованої на території Ічнянського району, змусила мене повернутись до 2006 року.

На початку перебігання на посаді голови обласдержадміністрації М. Лаврик з групою високопосадовців відвідав військову частину А 1479. Невілично передавати його емоції після відвідування майданчиків зберігання боєприпасів, але, повірте, вони були адекватні. Стан зберігання боєприпасів дійсно викликав тривогу. Тоді керівництвом обласдержадміністрації були вжиті кардинальні дії, спрямовані на покращення зберігання боєприпасів у військовій частині. Мені відомо про особисту зустріч М. Лаврика з міністром оборони України А. Грищенком.

Фінансування заходів пожежо-безпеки арсеналу значно покращилось. Виділено коштів для військової частини 2006 року — 3 770 110 гривень, 2007 року — 3 884 200 гривень. Інша справа — на які цілі кошти витрачені. Як приклад рахунок палата України свідчить про систематичне нецільове використання коштів на фінансування державного оборонного замовлення в сфері утилізації боєприпасів. А тепер повернемося до Новоградщини. Нагадаю вам наслідки, що мали місце в результаті вибуху. На 3 дні був припинений рух 156 потягів. Три доби сім'ї діти залишились у потягах, на вокзалі, без води, без харчування, без відповідної інформації. У Москві було повернуто до залізничних кас близько 1000 квитків на південний напрямок Ук-

раїни (Крим). Затримка відправлення потягів складала до 3-х діб. Що відбулось у самому селі Новоградщинка — ви бачили по телевізору. У радіусі 3 км не залишилось жодного місця, площу ураження складала 314 кв. км. До цього часу не завершена робота з очищення землі від снарядів, мін біля самого села Новоградщинка. За останні 5 років у Новоградщині від вибуху боєприпасів загину-

ло 10 осіб, є поранені, 2000 громадян потерпілих, збитки склали 2 мільярди 300 мільйонів гривень, матеріали досудового слідства — 192 томи (в томі — 250 аркушів). Запевненні офіційних осіб про причини вибуху зводяться до дододкових факторів або курії + корупції — вибух. У нас на Чернігівщині є склад у декілька разів більший за вищезазначений. У разі виникнення надзвичайної ситуації на території арсеналу радіус ураження може скласти до 16 км. До зони ураження потрапляють Ічня з населенням 15608 осіб та 10 сілківської ради із загальною чисельністю 7055 мешканців і дві сільські ради Придніпровського району з населенням 1364 особи, залізнична колія Бахмач — Ічня — Прилуки.

Для організації евакуації тільки населення в Ічні треба 867 автобусних рейсів та 77 залізничних вагонів. На жаль, питання щодо забезпечення транспортом евакуаційних заходів на території Ічнянського району у відповідних органах не вирішувалися. Якби стан безпеки арсеналу сьо-

години? Які заходи проводить командувач арсеналу щодо безпеки зберігання боєприпасів? Чи може населення Ічнянського району спокійно спати? Близько 1000 тонн боєприпасів вилучено в 4-му кварталі 2007 року на утилізацію, це переважно боєприпаси, виготовлені за часів Великої Вітчизняної війни. Триває вилучення та знищення запасів пороху. Згідно з директивою міністра оборони України військова частина А 1479 повинна бути повністю розформована до 2010 року.

За сиринілось будівництво арсенальної євердоловни для військового містечка, після відповідних аналізів питної води завершилися і завершення євонен боротьби лікарів за здоров'я дітей (питна вода була заборошена до аквівання).

На жаль, населення військового містечка користується базонами зі скрапленним газом, що є грубим порушенням вимог вибухопожежобезпеки. Невже Міністерство оборони України не знає про це порушення? Проблемним питанням залишається працевлаштування працівників військової частини А 1479, які живуть у найблизьких селах та будуть звільнені у зв'язку зі скороченням арсеналу, а це близько 150 осіб.

Позиційні аргументи, які відбулись останнім часом, стабільне фінансування військової частини дозволяють сподіватися на покращення заходів безпеки вищезазначеного арсеналу. Існує омнімолова думка, що проблема розв'язує 100% фінансування арсеналу, але з точки зору прієрєсного громадянства хочу зазначити: безпека арсеналу залежить від професійної підготовки офіцерів та сержантів військової частини А 1479, які повсякденно ризикують життям, виконуючи свій військовий обов'язок.

Будемо сподіватися, що незабаром на нас чекає сенсаційне наукове відкриття.

Сергій ЧЕРНЯКОВ

Василь СТРИГУН

У БАТУРИНІ ЗНАЙДЕНО ТАЄМНИЙ ПІДЗЕМНИЙ ХІД

У Батурині тривають ремонтно-реставраційні роботи на території історико-культурного заповідника «Гетьманська столиця». Недавно надійшло сенсаційне повідомлення: неподалік від церкви Воскресіння Господнього виявлено підземний хід.

До Батурини терміново пішли фахівці з Національного архітектурно-історичного заповідника «Чернігів стародавній». Володимир Руденко, завідувач відділу наукових досліджень печер та пам'яток археології Тетяна Новак, науковий співробітник відділу фондів. Науковці обстежили виявлену порожнину. Підземний хід можна датувати XVII-XVIII ст. Археологам вдалося пройти тунелем лише 9 метрів, далі підземний хід виявився заваленим; печера створення тунель має ширину 3 метри, ним можна було проїхати й на коні.

Деякі науковці припускають, що виявлена печера - таємний підземний хід, через який 1708 року Чернішова в оточенні Батурин. У листопаді 1708 року Мещников кілька разів кидав свої війська на стіни Батурин, але українські козаки мужливо захищали місто та його укріплення. Рони заповнилися трупами, але записка бігла тринадцять кіл стінами Батурин. Мещников шпирікнув військами від Батурини й навіть перейшов ліси втекти із гетьманом Мазепою. Але тут на допомогу Мещников прийшов прилуцький полковник Ніс. Він допоміг увійти в місто військам Мещникова через потаємний хід уночі, коли козаки спали...

Будемо сподіватися, що незабаром на нас чекає сенсаційне наукове відкриття.

Сергій ЧЕРНЯКОВ

ЗНАКОВИЙ ЮВІЛЕЙ

Анатолій Мойсієнко у літературних та наукових колах не потребує особливих рекомендацій – він нині доктор філологічних наук, професор Київського Національного університету імені Т.Шевченка, автор книг поезії, які постійно знаходяться під увагою критики. Новаторські за формою, вірші знаменують собою процес вторгнення сучасної української лірики у європейський контекст. А починався він 60 років тому у селі Бурівка Городнянського району. Під час навчання в Ніжинському педінституті імені М.Гоголя пройшов добру школу філологічного становлення, яку і стверджує творчою практикою.

Вітаємо автора з ювілеєм, пропонуємо читачам добірку його поезії.

Тя тільки вість на самоті українців –
Святкує дозар і святкує чин...
Також тут ні привіттів, ні гостинців
Ніхто не жде – вони тут ні по чім.

Святкують ситі і святкують мизі.
І що той храм з убогих каміниць?
І що той віри – без пози,
без амбіцій?
Він умісони тут не призвучить –

Чи плід модерну, чи дитя традицій...
Все ні по чім – хоч окрик,
хоч стомович.
Присядь отак з суматніям пагодниць,
Споочи від святя і від сует споочи.

Хай затить барабан, кларинет...
кларинет...
Пощо тобі той гам, як ти поеш.

Синій вітер у моїх полоні
Чи у вітру у полоні я...
Синьо-вітер-шхор з Оболоні
Враз під себе хлари підім'я.

Кружельниче над лісам і над містом,
Сизогриво даль підперезав...
Синьо-вітер – свистом неумлишим!..
Гей над листом – голуба стезя...

Тільки усміх срібний на долозі,
Тільки долі срібна течія...
Синьперо у небеснім лоні
Піше липень зітвечка ім'я.

Синій вітер у моїх полоні
Чи у вітру у полоні я...

І ТРАХТЕМІРІВСЬКОГО ГРИКАУ

Столице козацька,
це ж де твої стяги,
Хорувя переможних яса?
Що рівна земіту – козацька підвага
Призахідним сонцем звиса.

Агей, ми баєрина-сумні небохили
Про давню годину зячуть...
Столице козацька, де зячуть мені сили
Ть славу спочатку почать?

Куйводять туманець вітри
аохохаті...
І радість покуча, і туга німа...
І мій Трахтемирів лише в цій баладі –
На карті давно вже нема.

Столичні земляки на чолі з головою товариства Віктором Ткаченком ушановують С. Реп'яху з його 70-літтям.

Фото Василя Устименка

НАШОГО ЦВІТУ...

Микола Побелян народжений у селі Покошичі на межі Коропського та Новгород-Сіверського районів. Був пастухом, трактористом, кочегаром, «цілинником». Вищу освіту здобував у Ніжині та Криму, а працювати вчителем почав понад 20 років тому на Харківщині. Та де б доля його не приземляла, він залишається вірним сином рідного Сіверського краю. У цьому можна пересвідчитися, прочитавши його книги лірики, дитячої поезії. Нині, коли наш земляк зустрічає своє 60-річчя, приєднуємося до численних вітань і ми, подаючи добірку його віршів.

Люблю чернігівську дорогу...

Ліна Костенко

...Я нею теж
Пішов у світ –
Це там,
Де Сосниця
Й Березна...
По ній ходив
Увесь мій рід...
Й ходилиме,
Поки не щезне...
Дорога...
Кращої нема!..
Яка висока
Щедрість Бога...
Мене за шийо
Обійма
Ота
Чернігівська
Дорога...

ЇХАЛИ В КОЗИАВКУ
МИ В ГОСТІ...

Хлопало водою
З-під коліс...
Сонце палахтіло
В високості,
Пах травою
Луговою віз...
...Намагався кінь
Зело вхлонило,
Що йому сягало
Аж до пух...
Більш ніж спати,
Тільо вразло пити:
І язик дерев'янів
І пух...
...Бавився я:
Чіпляв
Траву ногою...
Гніздам вів,
Що на деревах,
Лік...

...Я не помітив,
Як за тою грою
Промінув мей
Дитячий вік...

ЯК ЖЕ НЕБАГАТО
МЕНІ ТРЕБА...

І багато треба
Мені як...
Клатник поля
І хустину неба...
Та зорі
Дівочий переляк...
Перехрестя,
Що не скаж'явлю...
Теплий нил підводи.
І сліди:
Хтось проїхав
Був отут
До мене,
Бо тремтять
Стебельця лободи...

Марина
Кондратенко
„Десна
і Дніпро”,
з серії
„Чернігівські
легенди”

Медвежий кадуб

СТАНІСЛАВУ РЕП'ЯХУ у день 70-ліття

Є різні в світі ювілеї
І ювілярам нест' числа.
То й нас от дини оцієї
Не просто доля занесла.

Бо як же так – без нас Чернівець
Вітати буде Реп'яха!
Ми ж не з хозар чи печенігів,
Щоб набиратися гріха –

Ми теж Полісся рідні діти,
Хоча у Києві живім.
Тому й примчали поради
За Станіслава без проблем.

Хоч він сидить у місті славнім,
Вчепившись реп'яхом в піски,
Але у чині вседержавнім
Давно живуть його рядки.

Він навіть нам, у слові зухам,
Земляцький гімн подарував.
І хто хоч раз його послухав,
Той мчить бігцем до наших лав.

Ми знаєм все про ювіляра –
Як він Макітків стрясає,
З акордеоном без футляра
По селах до двечат гасає,

Як у газетах прів до поту,
Як у поезії літає,
Бо над усе любив роботу,
Яку, як дівку, пригортає.

І аспереч випробуванням,
Що били в душу, наче град,
Він віо смеркати і до рання
Возводив свій книжковий град.

То ж хто у світі ще не знає
Про Станіслава Реп'яха?
Якщо ж забуде – нагадаєм,
Щоб прикусив він язика.

Він там, де холодно чи жарко,
Де другу треба підсобити,
Знайти нетяжкі хліба й шкварку,
А то і чарочку налить.

А заспіває – то куди там
Усім деснянським солов'ям
Чи шоу-бізнес-грудитам,
Теліцям сцени й бугаям.

Реп'ях – на те й Реп'ях від роуду.
У нього доля непростя.
З коліски служить він народу
І бронзою не оброста.

Нехай же, друже, в дату круглу –
Вона заслуга не напасть –
Сам Коцюбинський, наче друже,
Тобі правичю за заслуги
У домі рідному подасть.

І знай, що друзі в стільнім гряді
Та в найоріоніших хуторах
Тобі сто років будуть раді –
На те ж ти істинний
Реп'ях!

Поділився
медом
Петро МЕДВІДЬ

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор Віктор ТКАЧЕНКО

Головний редактор Леонід ГОРЛАЧ

Засновник: товариство

„Чернігівське земляцтво” в м.Києві

Газета зареєстрована Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 06.ХІ.2001 р. Реєстраційне свідоцтво: серія КВ №5594

Адреса редакції: 01023, Київ, 23, Спортивна площа, 1, тел./факс 246-74-31.

Редакційна рада:
В.В.Ткаченко, В.І.Авдєєнко,
Л.Н.Горлач (Коваленко), П.І.Медвідь,
О. Г. Олійник, В.Є.Устименко.

За достовірність фактів, точність імен та прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають автори публікацій. Газета розповсюджується серед земляків безкоштовно.

Передрук тільки з відома видання. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Літературний редактор: Леонід Коваленко. Комп'ютерний набір: Оксана Степаненко.

Верстка, дизайн: Галини ЧУЙКО.

Надруковано та завершено на замовлення товариства „Чернігівське земляцтво” в м. Києві у ВАТ „Видавництво „Київська правда” (вул. Маршала Гречка, 13).

Тираж 2000. Зам. 1597.